

Pris paa hans Malerier. De Kunstnere, hun i Sommer havde været sammen med paa Skagen, havde ogsaa givet hans Portræter et meget daarligt Skudsmaal. Men en af dem havde samtidig sagt, at Karsten From oprindelig maaske var en af de rigest begavede Kunstnernaturer, Danmark nogensinde havde haft, og hun huskede desuden, hvordan han engang ganske uopfordret havde betroet hende, at han ikke selv betragtede de Billeder, han udstillede, som stort andet end Lokkemad for Publikum. Hvad han i lykkelige Øjeblikke skabte af virkelig Kunst, beholdt han for sig selv, fordi det dog ikke fandt Købere. Ogsaa dette gjorde hende lidt nysgerrig . . .

Men hvad vilde hendes Mor sige? Hun havde netop for et Par Dage siden faaet Bebrejdelser, fordi hun var bleven saa forlystelsessyg og uforsigtigt udsatte sit Rygte, »som jo i Forvejen ikke var uanstøvet.«

Det sidste var jo rigtigt nok. Hun havde selv kunnet mærke, at endogsaa hendes »Historie« med Pastor Gaardbo nu var naaet her til Byen, rimeligvis med Vilhelmine, der sikkert ikke havde sparet paa Udsmykninger. For et Par Dage siden havde hun paa Langelinje mødt Elisabet Rask, der spaserede med sin Mor, og de havde begge to vendt Ansigtet bort for at undgaa en Hilsen.

Den Slags Ting gjorde ikke længer noget Indtryk